

Ağız Tadı

– ERHAN TIĞLI · 20 Ocak 2025

AĞIZ TADI

Veli Aydınlık, Aydın'ın dağ köylerinden birinde yaşıyordu. Toprakları kurak ve çorak, kendisi de yoksul olduğu için her ay Aydın iline çalışmaya gider, orada aylarca kalır, yeterli para kazanmadan gelmezdi. Gene her zamanki gibi çalışmaya gitmiş, kışın geçinecek kadar para kazandıktan sonra köyüne geri dönmüştü. Dönmüştü ama bu hiç de kolay olmamıştı. Saatlerce bir kamyonun kasasında yolculuk yapmış, eğri büğrü yollarda sarsıntıdan içi dışına çıkmış, kemikleri sızlamıştı. Üstelik kamyoncu onu yol ayrımında bırakmış, oradan köyüne gelebilmek için, sırtındaki yükle bir saat yürümek zorunda kalmıştı. Gece yarısı olmuştu. Hırsıza uğursuza çatmamak için hızla yürüyor, bir an önce evine varmak için can atıyordu.

Köye gelince kimseye görünmemek için ceketinin yakasını kaldırdı, kasketini öne eğdi. Kimseye laf anlatacak dermanı ve vakti yoktu. Kendini bir an önce yatağa atmak, yorgunluğunu gidermek istiyordu. Derken zor zahmet evine vardı, kapıyı çaldı. İçeri girer girmez aceleyle soyunup dökündü. Canının çektiği sıcaklık çorbasını kaşıklandıktan sonra hemen yatağına uzandı. Çok geçmeden horul horul uyumaya başladı.

Karısı onu çok özlemişti, gelmesini iple çekiyordu. Bir tıkırtı olsa heyecanla kapıya bakıyordu. Kocası gelmişti ama hayal kırıklığına uğratmıştı kendisini. Demek ki o, kendisini pek özlememişti. Sorduğu sorulara evet, hayırdan başka bir yanıt vermiyor, pek yüzüne bakmıyordu. Hele kocası çok uykusu olduğunu söyleyip kendini yatağına atınca ne yapacağını bilemedi, eli böğründe kalakaldı. Sıkıntısını dağıtmak için dışarı çıktı, inek sağmaya gitti. İnek, sütü sağılırken huysuzluk etti. Kadın öfkesini ondan çıkardı, sırtına bir şaplak indirdi:

“Rahat dur bakayım. Canımı sıkma!” diye bağırdı.

Komşusu merakla başını uzattı, ne olduğunu sordu. Kadın asık suratla konuştu: “Aydın'dan dayı geldi Dayı değil, ayı geldi!”

Ertesi günü öğleye doğru uyandı Veli Aydınlık. Uykusunu iyice almış, yorgunluğunu gidermişti. Karısını ortalarda göremeyince bahçeye çıktı, tatlı bir gerinişten sonra yüzünü yıkadı, kurulandı, “İnsanın kendi evinde olması, kendi yatağında uyanması başka oluyor canım” diye mırıldandı. “Elin yatağı kuş tüyünden bile olsa diken gibi batıyor insana. Ekmek parası kazanmak için gurbete çıkmak zorundayız. Ne yapalım? Bunu da bulamayanlar var.”

Güneş hoş geldin diye parıldıyordu. Çiçekler karşılama töreni yaparcasına allı yeşilli sıralanmışlardı, ayvalar özlemle sararmışlardı, narların ağzı kulaklarındaydı. Bahçede çalışan karsına gülerek el salladı, onu yanına çağırdı:

“Günaydın, hayırlı sabahlar, diye bağırdı. Ne yapıyorsun orada hamarat hatun! Gel yanıma biraz. Bu ne çalışkanlık böyle?”

Karısı akşamki soğukluğun etkisiyle:

“Ne günaydını bu? Akşam olacak neredeyse” diye somurttu. “Ne yapayım, çalışıyorum. Çalışmazsak aç kalırız sonra.”

“Sen çalışıyorsun da ben boş mu duruyorum, dedi Veli Aydınlik. Açlık dedin de aklıma geldi. Ben acıktım yahu! Senin tarhana çorbana hasret kaldım aylardır.”

Kadın çapayı elinden bıraktı:

“Demek aç olduğun için çağırıyorsun beni yanına. Bana değil de, tarhana çorbama hasret kaldın öyle mi? Alacağın olsun senin!” diye homurdandı.

Veli dikkatle karısının yüzüne baktı:

“Ne o, yüzünden düşen bin parça. Gözden irak olunca, gönülden de mi irak olduk yoksa?” diye sordu.

“Onu sana sormalı” dedi karısı. “Neydi dün geceki halin?”

Veli Aydınlik içini çekti:

“Sorma, dedi. O kadar yorgundum ki, kimseyi göreceğ halim yoktu. Ucuz olsun diye, bizim tarafa gelen bir kamyonla geldim. Kamyoncu daha ileriye gittiğini söyleyip beni yol ayrımında indirdi. Sırtımdaki yükü bir saat de yaya yürümek zorunda kaldım. Ayaklarıma kara sular indi. Her tarafım dökülüyordu. Kusura bakma.”

“Akşam söyleseydi ya bunu. Ben de çalıştığın yerlerde başka birini buldun, beni beğenmez oldun sanmıştım. Kıskaçlıktan uykum kaçtı, sabahı zor ettim.”

“Dediğim gibi, yorgunluktan ağzımı açacak halim yoktu. Gözüm yataktan başka bir şey görmüyordu” diyerek karısını okşadı Veli. “Hiç öyle şey yapar mıyım ben? Aşk olsun! Senin yerini kim tutabilir ki. Oradakilerin hepsi boyalı bebek, senin sadeliğin hiç birinde yok. Gözleri de bizim gibi çulsuzlarda değil, arabalı, evli, bol paralı beylerde paşalarda.”

Kocasının bu sözleri kadının hoşuna gitti. Sevinçle sofrayı topladı.

“Bulaşıkları şimdi yıkama. Sonra yıkarsın” dedi kocası.

“Niye?”

“İşimiz var seninle.”

“Ne işymiş bu?”

“Anlarsın ya! Hadi yatağı hazırla. Orada anlatayım sana ne işi olduğunu.”

“Gündüz vakti o iş olur mu, geceyi bekleseydin ya.”

“Bir dakika bile bekleyemem. Seni ne kadar özlediğimi anlayıver gayri.”

Yatağın başına gelince Veli hemen karısına sarıldı.

“Dur, ne yapıyorsun? Daha yatağı hazırlamadım. Hem bir gelen, gören olur.”

“Demek ki sen beni benim seni özlediğim kadar özlememişsin.”

“Hiç öyle şey olur mu? Gece gündüz hep seni düşündüm.”

“Öyle olsa böyle naz etmez, ipe un sermeye kalkmazdın.”

Kocasının bu sözü üzerine kadın direnmeyi, bahane üretmeyi bıraktı. Yatağa soluk soluğa düşüverdiler. Mercimeği fırına verdiler, samanlığı seyran ettiler...

Bir süre sonra kadın inek sağmaya gitti. İnek gene huysuzluk etti ama bu sefer kızmadı ona. Hayvanın budunu okşadı, “Rahat dur bakayım kınalı kızım!” dedi.

Meraklı komşu , “ Bakıyorum da yüzünde güller açıyor. Ne var, ne oldu?” diye sordu.

Kadın, ağız kulaklarında, bülbül gibi şakıdı:

“Aydın’dan kadı geldi

Ağzımın tadı geldi!”